

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ὅν ἔκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μᾶλλον ἔδρα μας ἢ γὰ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ὀκτακόσα καὶ ἑνενήντα σὺν ἑννιά·
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτὸν ψεύτη τὸν ντοννιά.

Τέσσαρες τοῦ Δεκεμβρίου
καὶ ἑναρξίς Βουλευτηρίου.

Ὅγδόντα πέντε σὺν ἑξακόσα,
τῶν Βουλευφόρων ἀρχίς ἡ γλῶσσα.

Περικλέτος, Φασουλῆς,
ὁ ἓνα πάλκο τῆς Βουλῆς.

Κύτταξε, βρὲ Περικλέτο,
κατακαίνουριο ταπέτο,
καὶ καθίσματα τῆς ὥρας γιὰ Ῥωμαϊκο ραχάτι,
καὶ νουκακυρὸ καὶ πάστρα, ποῦ κτυπᾷ σὲ κάθε μάτι.

Παρλαμέντο σὰν καὶ αὐτὸ
δὲν ματᾶδα, κουτεντέ,
νὰ μπερντέδες γιὰ κρυφτὸ
καὶ γιὰ караγκιόζ-μπερντέ.

Κι ἔω πέρα καθὼς βλέπεις μεταρρύθμισις μεγάλη,
ἄλλαξε καὶ τὸ χαλί,
καὶ ἂν τὸν τόνον, Φασουλῆ,
τὸ χαλὶ τὸν μεταφέρης, τὸ χαλί θὰ γίνη χάλι.

Τράβα μου, βρὲ Περικλέτο, τὰ ττουλούφια καὶ τὸ μουσι,
ὅλ' ἀνάλατα καὶ κρύα
καὶ ἄδειανὰ τὰ θεωρεῖα,
τοῦ κυριάρχου δὲν μαζεύτηκε λεφουσι.

Μὲ λιγόνουν ποδογύρων ἀρωματισμένα χνῶτα...
Τὸν Πλατούτσα τὸν Ἀργεῖτη διακρίνω πρῶτα πρῶτα.

Ἔλα ὁός μου, βρὲ σκολλάρω,
τὰ λорνιὰ νὰ τὸν λорνιάρω.
Δὲ Μινίστροι φλογεροὶ
δείχνουν μάτια γλαρωμένα,
μὰ δὲν βλέπω Θεωρῆ,
μήτε Τσέλιγκα κανένα.

Ξαναδός μου τὰ λорνιὰ σου, Φασουλῆ μου μπακαλιάρω,
καθίσματα τῶν τᾶδεα μιὰ στιγμή νὸ τὰ κιαλάρω.
Περίεργο καὶ τοῦτο... ξαναδός μου τὰ λорνιὰ...
τοὺς τσοπαναρέους ἤλθαν μόνον τῶν τ' ἄρνιᾶ.

Ἔνα μοναχὰ τσοπάνη
διακρίνω, μπεχλιθάνη,
ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἔχει στάνη,

Π. — μὰ μὲ τὸν καιρὸ θὰ κάνη.
Ποιὸς αὐτὸς, βρὲ Ριγκολέτο,
ποῦ τὰ μάτια σου τραβᾷ;

Φ. — Θὰ τὸν ὄῃς, βρὲ Περικλέτο,
σὰν ἀνοίξης τὰ στραβά.

Π. — Μὴ μοῦ λὲς τὸν Καραπάνο, ποῦ ὅτὸ Προεδρεῖο στέκει;

Φ. — Ὡς ποῦ νὰ τὸν καταλάβῃς μ' ἐμαρτύρησες, ζευζέκη.

Βλέπω μὲ ὕψηλὴ τὴν μύτη
καὶ ἄλλους φέροντας τὰ πρῶτα,
βλέπω καὶ τὸν Βελλιανίτη
μὲ ὕψηλὸ καὶ ρεδιγκότα.

Π. — Ξαναδός μου τὰ λорνιὰ σου... τί λοφία, τί λιλιά!...

γαλονάδες καταυγάζουν,
καὶ ὅλοι τρέχουν καὶ ὅλοι βάζουν
ὅτὴν ἀγγάρεια τὰ σκυλιά.

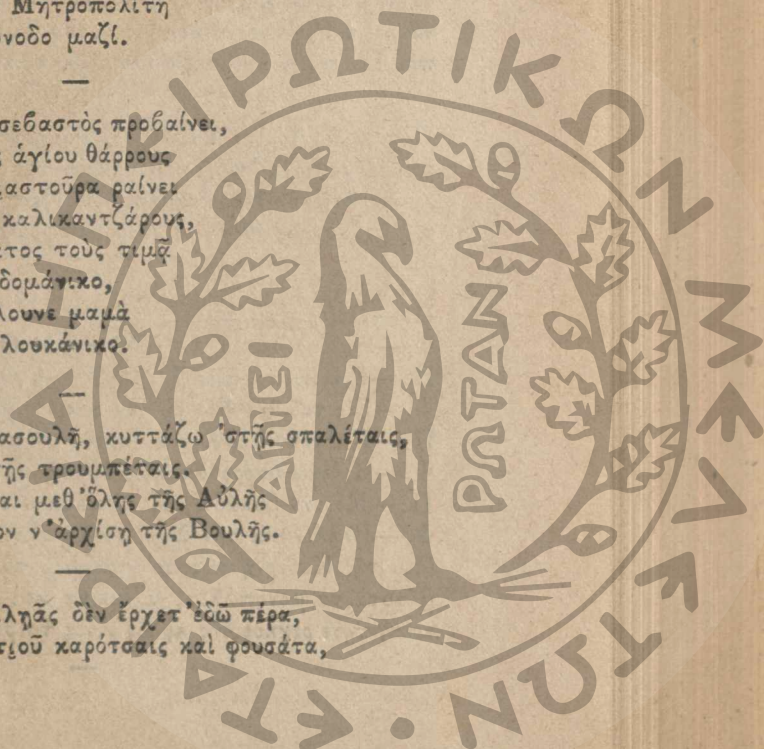
Φ. — Περικλέτο συντοπίτη
καὶ σαχλὲ μπουρζοαζί,
βλέπω τὸν Μητροπολίτη
μὲ τὴν Σύνοδο μαζί.

Νάτος... σεβαστὸς προβαίνει,
καὶ μεστὸς ἀγίου θάρρους
μὲ τὴν ἀγιαστοῦρα ραίνει
σεβαστοὺς καλικαντζάρους,
ποῦ τὸ κράτος τοὺς τιμᾷ
σὰν τὸ φαρδομάνικο,
καὶ ὅλοι θέλουνε μαμὰ
καὶ τσιτσι λουκάνικο.

Π. — Μεγάλη φούρια, Φασουλῆ, κυττάζω ὅτῃς σπαλίταις,
καὶ ἀκούω τῆς τρουμπέταις.

Ὁ Βασιλεὺς μας θᾶρχεται μετ' ὅλης τῆς Αὐλῆς
τὴν Σύνοδον τὴν ἑκτακτον ν' ἀρχίσῃ τῆς Βουλῆς.

Φ. — Μήτε κανένας Βασιλεὺς δὲν ἔρχετ' ἔω πέρα,
μήτ' ἔρχονται τοῦ Παλατιοῦ καρότσαις καὶ φουσατά,

μόνον ὁ Κόντες ἔρχεται μὲ Τσάμπερλαιν ἀέρα
καὶ σέρνει 'πίσω του ντουγιᾶ καὶ μούτσουνα λουστράτα.

Αὐτὸς ὁ Κόντες τῆς ἐλῆας,
κι' ἀπὸ τὸ βάρος τῆς δουλειᾶς
ἔχει τὴ ράχη του κυρτῇ,
μὰ καὶ περίσσια χάρι,
βαστᾷ λιθάνι καὶ χαρτί,
χαρτί καὶ καλαμάρι.

Μὲ τὸ λιθάνι, Περικλῆ, μονάχος λιθανίζει
τὴν κοντυλένια μύτη του καὶ κρυφοκαμαρώνει,
μὲ τὸ χαρτί τὸν ἀμπακο 'στ' αὐτιά μας ψιθυρίζει,
καὶ μὲ τὸ καλαμάρι του τοὺς λάλους μουντζουρώνει.

Ὁ Κόντης ἀριθάρισε,
κι' ἐν μέσῳ τῶν ὁμίλων
ἢ μύτη του 'τρακάρισε
μὲ μύταις ἄλλων φίλων.

Ζήτα μου πάλι τὰ λονιᾶ
νὰ 'ῶς τρανῶν γραλάδα...
γύρω 'στὸν Κόντη λαγιαρνιᾶ
βελάζουν μὲ βελάδα.

Ἐπίσκοποι σηκόνονται,
'στὴν πόρτα τὸν προφθάνουν,
βεντάγιας ξεδιπλώνονται
ἀέρα νὰ τοῦ κάνουν.

Ὁ Κόντης μπαίνει λυγιστός
καὶ λέει κάθε προεστώς:
«σκιάβο, Κορφιὰτ' ἱππότη μ'
κι' ἐφέντη μ' καὶ δεσπότη μ'».

Λερόνουν ρεμπεσκέρηδες
τὸ παστρικό ταπί,
τρέχουν οἱ χασομέρηδες
ν' ἀκούσουν τί θὰ πῇ.

Ὁ Κόντης ἀριθάρισε καὶ προχωρεῖ 'στὸ βῆμα,
σῆκω μαζί μου, Περικλῆ, ν' ἀκούσης τὰ ναστάσιμα...
νὰ κι' ὁ Ρωμάνος ὁ κομψός... ἄλλ' ὅμως κῆριμα κῆριμα,
ποῦ δὲν φορεῖ καὶ τ' Ὀσμάνι μὲ τᾶλλα τὰ παράσημα.

Ἰδοὺ κι' ὁ Λόρδος Ναύαρχος, κορμού κατατρογγύλου,
τὸν Ποσειδῶνα 'πίσω του μικρὸν τὸν βλέπω σκύλακα,
κύττα καὶ τὸν Καραπαυλὸν, τὸν Νέστορα τῆς Πύλου,
τῆς σεβασμίας Θέμιδος Λόρδον σφραγιδοφύλακα.

Π. — Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος;

Φ. —

Ὁ πολὺς Θανάσης τῆς Παιδείας...

Π. — Γιὰ κύττα πῶς ἀκολουθεῖ μὲ συντριβὴν καρδίας.

Φ. — Εἰς τοῦ Κουβέρνου τὸν κορμὸν χρυσὴ περικοκλάδα.

Π. — Καδράκι μούγινη κι' αὐτὸς μὲ τὴν χυτὴ βελάδα.

Φ. — Κι' ἐγὼ θαρροῦσα πῶς θάλλῃ μὲ ράσσα παππαδίστικα.

Π. — Μὲ τὴν βελάδα καὶ τὸ κλάκ σ' εἶδα καὶ σ' ἐλιμπίστηκα.

Φ. — Βλέπω καὶ τὸν Σιμόπουλο σὰν μυῖγα μὲς 'στὸ γάλα,

ἰδοὺ τῆς Κυβερνήσεως τὸ γίασεμι, τὸ φούλι,

μ' αὐτὰ τὰ μονοπώλια, μ' ἐκεῖνα καὶ μὲ τᾶλλα

κατήντησε ρεγκοειδῆς κι' ὡς εἶδος τσιροπούλι.

Π. —

Κύτταξε σουλοῦπι, σχῆμα,
κύττα τοῦ Κουβέρνου λούσο,
νὰ κι' ὁ Κόντες εἰς τὸ βῆμα,
δὸς μου τὰ λονιᾶ ν' ἀκούσω.

Φ. —

Βάζει τὰ γραλιὰ 'στὴ μύτη
καὶ τὴν Σύνοδον κηρύττει
τῆς δεκάτης πέμπτης χάθρας,
τῆς μυριοστῆς παλάθρας,
ποῦ τὰ λάθαρα τῆς Λαύρας
τὰ 'ξεδιπλωσε 'στὰς αὐρας,
κι' ἔφυγε μὲ πόδια σαύρας
πολεμίων σφαίρας μαύρας.

Π. —

Τώρα, Φασουλῆ, τί κάνει;

Φ. —

Τώρα τὰ γραλιὰ του βγάνει.

Π. —

Τώρα;

Φ. —

Τάβαλε 'στὴν τσέπη
καὶ χωρὶς γραλιὰ μᾶς βλέπει,
τώρα χαιρετᾷ μὲ χάρι κάθε συντοπίτη του,
τώρα μπαίνει 'στὴν καρότσα καὶ πηγαίνει σπῆτι του.

Τώρα φεύγουν κι' οἱ λοιποὶ
τοῦ Ρωμαϊκοῦ φωστήρες,
καὶ τῆς σάλας τὸ ταπί
ξεσκονίζουν οἱ κλητῆρες.

Τώρα φεύγουν καπελῖνα,
παρασόλια κι' ὀμπρελῖνα,
ποῦ κι' αὐτὰ καμμιὰν ἡμέρα
ραδιόνετρα τῶν ρόδων
θὰ κηρύττουν ἐδῶ πέρα
τὰς ἐνάρξεις τῶν Συνόδων.

Φεύγουν μούτρα φιγουράτα,
'πῆρε τέλος ἡ παράτα,
τώρα φεύγει μὲ τὰμάξι κάθε Κόντες καὶ Κοντέσα,
κάθε Πάππας καὶ παππᾶς,
κῆριμα ποῦ καὶ σὺ δὲν ἔχεις καμμιὰ σοῦστα νᾶμπρι μὲ
καὶ 'στὸ σπῆτι σου νὰ πᾶς.

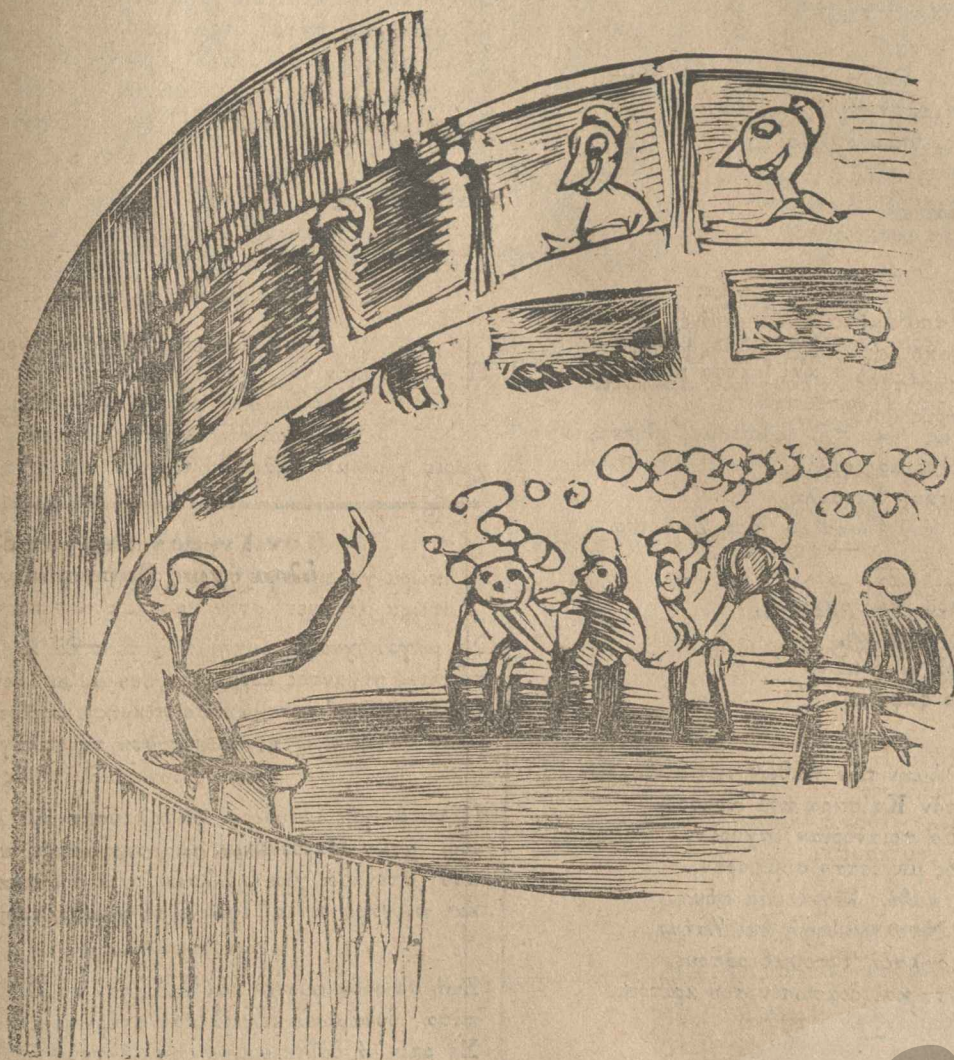
Τώρα φεύγει τὸ σειρήτι,
τὸ σπαθὶ καὶ τὸ γαλόνι,
τώρα 'στῆς Βουλῆς τὸ σπῆτι
μὲ σκιά πλανᾶται μόνη.

Τώρα μὴ ζητῆς τὸ κιάλι
νὰ κ' ἀλάρης λαοσώστας,
τώρα 'ἄς βγοῦμε πρὶν μᾶς βγάλη
τῆς Βουλῆς ὁ μπάρμπα-Κώστας.

Π. —

'Ἦλθε πάλιν ὁ καιρὸς
τῆς δουλειᾶς, τῆς προσευχῆς,
πάλι χεῖμαρρος πυρός,
πάλι βράσις τῆς ψυχῆς.

Ἐκτακτος ἡ Σύνοδος, ἔκτακτα κοντύλια,
τῆς πατρίδος ἀναψαν τὰ χρυσὰ καντύλια,
ἔκτακτος ἡ Σύνοδος, ἔκτακταις ψυτταῖς,
ἔκτακτο περίσσευμα καὶ κολοφωτταῖς.

χάριν τῶν συγχρόνων
Περσο-Μηδοκτόνων.

Ἐκτακτος ἡ Σύνοδος... φέρτε τὰ λαγούτα...
ἔκτακτος ἡ Σύνοδος... μωρε τρεῖς τοῦτα...
πάλι τὸ περίσσευμα δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ,
Στουφαλὶς χεῖμαρρος φθάνει καὶ μᾶς πνίγει!
Ἐκτακτος κι' ὁ Βλάχαλης, ἔκτακτος κι' ὁ Μάτσας,
ἔκτακτα τὰ θαυμάτια τῆς ἐκτάκτου ράτσας.

Π. — Ἐκτακτα τὰ φαγοπότια, κι' ἔκτακτος συναλλαγή
κάθε βρῶσιν, κάθε πόσιν τῶν ἐκτάκτων εὐλογαί.
Ἐκτακτος ὁ μάγος εἶναι,
τρώγει, βρᾷ Ρωμῆ, καὶ πίνει,
πάλι σ' ἐρωτῶν προτάται: «μὲ τὴν Ἐκτακτον πῶς πᾶς;»
πάλι μεθυσμένος εἶσαι, πάλι τὰ ποτήρια σπᾶς.

Πάλι τῆς δουλειᾶς οἱ σκλάβοι
μαρτυροῦν γιὰ σένα, γλάρε,

Πάλι μελισσαὶς περνοῦν
μὲ τὰ μελισσόπουλα,
πάλι μέλι μᾶς γεννοῦν...
γείᾳ σας, Ἑλληνόπουλα.

Πάλιν ἡ χρυσὴ κυψέλη
γιὰ κηρήνας βγάξει μέλι,
πάλιν ἴτε, πατριῶται,
κι' ὅλους σας καλεῖ σιμὰ τῆς,
πάλι πίνετε καὶ τρώτε
τὸ νωπὸ περίσσευμά τῆς.

Τοῦτο σῶμα κλόμενον
κι' αἷμα προχυνόμενον

καὶ λαμπόρο, λαμποράβι,
λαμποράτουμ, λαμποράρε.

Φ. — Τώρα πιά ποῦ 'φύγαν ὅλοι, Περικλέτο, μὴν ἀργῆς,
κι' ἔδρας φίλησε πατέρων κατὰ πάντα καινουργεῖς,
φίλησ' ἔδρας, ὅπου σχῆμα
διεγράφη πατρικό,
τὸ φιλὶ δὲν εἶναι κρίμα,
εἶναι πράγμα φυσικό.

Πρώτα φίλησε τοῦ Κόντη, κι' ὕστερα μὲ τὴν ἀράδα
φίλησε τῶν ἄλλων ὄλων, ποῦ θὰ σώσουν τὴν Ἑλλάδα.
Φίλησε γιὰ νὰ φιλήσω... νὰ φιλιᾷ καὶ μάτσα μουτσα,
φίλησε καὶ τοῦ Πλατοῦτσα.

Π. — Χίλιαις ὁρὸ φοραῖς ὡς τώρα τῆς 'φιλήσαμε, μαζέτα,
κι' ὅμως κάθε μας φιλι
μοῦ 'φαινόταν, Φασουλῆ,
σὰν τὸ φίλημα τὸ πρῶτο τοῦ Ρωμαίου 'στὴ Ζουλιέτα.

Φ. — Σκύψε νὰ σοῦ 'πῶ, σακάτη,
κάποιο νέο μυστικό,
λένε πῶς θὰ γίνη καὶ τι
κι' ἓνα κάζο ξαφνικό.

Κι' ὅπως ἄλλοτε 'στὴν Ρώμην τῶν παθῶν τῶν ἀτιθάσων
ὁ Πομπήιος ὁ μέγας μὲ τὸν Καίσαρα καὶ Κράσσον
ἐκαμαν κι' οἱ τρεῖς ἀντάμα τριανδρίαν ἰσχυράν,
ποῦ κατόπιν διελύθη πρὸς μεγίστην συμφορὰν,
ἔτσι τώρα κι' ἐδῶ πέρα, καθὼς λέγει μία φήμη,
συνεργεῖα Ντεληγιάννη, Ντεληγιώργη καὶ Ζαήμη,
θὰ γενῇ μιὰ τριανδρία, δηλαδὴ Τριουμβιράτους,
πρὸς ἀντίδρασιν τοῦ Κόντη καὶ διάσωσιν τοῦ κράτους.

Κι' ἐν τῷ μέσῳ τῶν φωνῶν
ἓνα Πρόεδρον κοινὸν
'στὴν Βουλὴν θ' ἀντιπροτείνει
καὶ κατόπιν, περπερήθρα,
θὰ διαλυθῇ κι' ἐκείνη
σὰν ἀτμός, σὰν μπουρμπουλήθρα.

Π. — Κι' ἄλλοι λὲν ἡ τριανδρία μῦθος μόνον πῶς θὰ μείνῃ,
πῶς ὁ νέος Λεωνίδας τὸν Μανέτα θὰ προτείνει,
κι' ὁ 'ψηλὸς ὁ μπατζανάκης σύμμαχος του θὰ φανῇ
κι' ἴσως μία θυανδρία μπατζανάκηδων γενῇ.

Καὶ φημῶν ἀκούεις σάλους
καὶ μαντάτ' ἀτύπωτα,
κι' ἄλλοι λένε γιὰ τοὺς ἄλλους
πῶς δὲν λένε τίποτα.

Φ. — Κι' ἀρχινοῦν συνεννοήσεις μὲ τὸ στόμα, μὲ τὸ μάτι,
μοῦ μοῦ μοῦ καὶ ψι ψι ψι,
ποῦ θὰ κάνουν τὸν Κορφιᾶτη
νὰ χορέψῃ 'στὸ ταψί.

Καὶ φωνάζει τὸ Κουβέρνο: ἀπάρτε βάγια, βρε διαβόλοι
κι' ἄλλοι λένε τοῦ Στεφάνου πῶς τοῦ 'γράψανε 'στὴν Πόλι
νὰ μουντζώσῃ τὰς συμβάσεις, καὶ νάλθῃ κι' αὐτὸς ἐδῶ
νὰ ψηφίσῃ Τσαμαδό.

Κι' ἂν δὲν γυρίσῃ 'γρήγορα πρὸς τὸν Ριφᾶτ τὰ νῶτα
ἴσως τοῦ στείλουν ἀπ' ἐδῶ καμμιὰ σπουδαία νότα,
κι' ὅπως μιὰ πέτρα ξέξασπρη, τῶν ἡλίων ξεξασπρότερη,
κάνει πετράδια ξεξασπρα, τῶν ἡλίων ξεξασπρότερα,
ἔτσι καὶ μία Σύνοδος ἐκτάκτων ἐκτακτότερη
σκαρόνει κάζα 'ξαφνικά κι' ἐκτάκτων ἐκτακτότερα.

Καὶ τώρα πάλι, ποῦ τριπλαῖς μᾶς πλέκουν συμμαχίας
μικραῖς μεγάλαις στάναις,
πᾶμε κατὰ τὰ Ζύππεια καὶ τῆς Δενδροστοιχίας
νὰ 'δοῦμε παραμάναις.

Π. — Μὰ πρὶν νὰ 'βγοῦμε, Φασουλῆ, 'στὸν καθαρὸν ἀέρα
δέξου καὶ φάπαις καὶ σθερχιαῖς,
δέξου καὶ 'λίγαις ματσουκιαῖς,
χωρὶς γερὸ μπαγλάρωμα νὰ μὴν περάσ' ἡμέρα.

Τὸν Τιγρὰν Γεργὰτ ἐδῶ ὁλοψύχως θρηνηδῶ.

Σὺ μεγαλόγνωμη ψυχῇ, ποῦ τόσο δὰ κορμάκι
τόκανες γίγαντος κορμί, τὸ 'στόλιζες μὲ χάραις,
ψυχῇ, ποῦ σ' ἐφαρμάκωσε πικρῆς σκλαδιᾶς φαρμάκι
μέσα 'στῆς πρώτης νεότητος σου τῆς φλογεραῖς λαχτάραις.

Πέτα σὲ γῆς ἐλευθέρης φωτολουσμένους λόγγους,
ἐδῶ 'στῶν Παρθενῶνων μας τὴν ἄσπρη παρθενιά,
ποῦ 'στέναξες γιὰ ὁρὸ λαῶν, γιὰ ὁρὸ πατρίδων βόγγους,
καὶ πνιγερὸ δὲν σ' ἐφθανε τὸ χνώτο τοῦ φονιά.

Ζωὴ σὲ ρόδα φύσησε καὶ σκόρπισ' εὐωδιαῖς,
πέτα, δυνάμωσε κορμιὰ καὶ φτέρωσε καρδιάς.
Σὲ ραῖν' ἡ δόλια μάνα σου μὲ τοὺς 'δικούς μας κρίνους
καὶ 'στὸ στερνό σου σκίρτημα τὰ μάτια της καρφώνει...
μέσα 'στῆς σκλάβας σου τῆς γῆς τοὺς 'ματωμένους θρήνοι
ἐλευθέρη κι' ἀδούλωτη 'φτερούγισης σὺ μόνη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Πλήρεις ἀκριῆς συνάδελφοι, ὁ Γεωργῆς ὁ Τσοκόπουλος
κι' ἐκεῖνος ὁ Πολύβιος ὁ καὶ Δημητρακόπουλος,
ἐκδίδουν καθημερινῶς λαμπρὰν ἐφημερίδα,
τούτέστι τὴν «Πατρίδα».

Εἰς τόμος ποιημάτων τοῦ 'Αχιλλέως Νέη,
ποῦ λυρισμὸν μεγάλον καὶ πάθος ἀποπνέει.

Αἱ Κυπάρισσοι κι' αἱ Δάφναι τοῦ Μανώλη Δαγλαρίδη,
ποῦ 'στὸ γράφειν ἐπιτίδδει,
μ' ἄλλους λόγους ἑνὸς τόμος πρωτοτύπων ποιημάτων
καὶ τινῶν διηγημάτων.

Πετρόπουλος ὁ Γεωργῆς, 'στὸν δρόμον 'Απελλοῦ,
ἀπὸ τοῦ Νεοῦ ὁ γοῦ γραφεῖα τὰ γνωστά,
σπουδαῖος δικηγόρος καὶ ρέκτης τοῦ καλοῦ
μὲ λόγια μετρημένα καὶ 'λίγα καὶ σωστά.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παρλαπίπα πατριώτου
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.